

Mentőakció a mentőkért

Küldöttség a polgármesternél és a népjóléti miniszternél — Kovách Aladár igazgató főorvos nyilatkozata

Megindulva és őszinte fájdalommal írjuk le, hogy a derek jó mentők, az élet és halál között addig fubarozták a pesti embereket, amig most nekik maguknak van szükségük mentőakcióra. A mentők mindig szegények voltak, mint a templom egerei, az állam és a főváros pedig csak valami olyan közbülső intézménynek tekintette őket, mint ama „jótékony” egyesületeket, amelyek ezrenként jelentkeztek pár száz koronás évi szubvencióért. Pedig ki kétkelkedhetik benne, hogy a mentők becses és lelkiismeretes, nemcsak pénzzel, de hálával is megfizethetlen munkáját az államnak kellett volna, mint minden közegészségügyi intézményt, honorálni. Ehelyett a magyar állam volt szives a mentőknek nyakába akasztani a koldustarisznyát: menjetek, kuncsorogjatok a jószívű embereknél, vagy gondoskodjék rólatok az, aki a mezők liliumát felruházza. A régi, nyomorult, hitvány rendszernek az erkölestelensége volt ez, amely nem szégyenlette a gyermekvédelem, a tüdővész elleni küzdelem mellett a mentők dolgát is a társadalmi koldulás útjára küldeni. Most aztán ez a korrupt, feneketlenül erkölestelen gondolkodás is a szemétdombra kerül, de a szegény mentőknek — legalább átmenetileg — meg kell szenvedniök a mások által a multban elkövetett bünöket. Ma odajutottak a mentők, hogy ugy élnek szegények, mint a Toldi Miklós lova. Mint a könnyelmű diák, nem tudják, hogy miből ebédelnek holnap. Ha az állam, vagy a főváros gyorsan és radikálisan nem segít, becsukhatják a boltot. Városi, állami és rendőrségi szubvencióik, a szállításokból befolyó pénzek és a kegyes adományok mintegy 300—400,000 korona jövedelmet adtak ki évenként. Ez békében is kevés volt, most pedig ezzel a jövedelemmel szemben csak a személyi kiadások összege az egy millió körül jár, míg a dologi kiadások is kitesznek vagy 700,000 koronát. De egyébként is ugy néz ki a mentők egész instrukciója, mint a kárvallott ember háza. Tönkrementek a háboruban, lovuk nincs, az automobiljaik romokban hevernek. Napok kérdése — ha ugyan közben mentő-kéz nem jelentkezik — hogy a mentők bemondják a „nincs tovább”-ot.

Megkérdeztük Kovách Aladárt, a mentők igazgatóját, a mentőügy apostolian lelkes vezetőjét, aki a Fővárosi Hírlap munkatársának a következőket mondta el a mentők szorult helyzetéről:

— A mentők ügyének csődbejutása bizony fájdalmas valóság. Odajutottunk, hogy ha nem kapunk sürgős segedelmet, akkor a katasztrófa kikerülhetetlen. Épen ezért már el is készítettük a memorandumunkat, amelyet legközelebb fogunk átnyújtani a polgármester urnak és a népjóléti miniszter urnak. A memorandumban a fővárostól és a kormánytól szubvencióknak tetemes felemelését kérjük és pedig sürgősen, mert a veszedelem egészen imminens. Emlékiratunk alapján mindenesetre megindulnak majd az alkudozások, amelyek eredményeképen a mentők ügyének akár jobbra, akár balra el kell dőlni, mert a társadalom jószívűsége iránt nagyon hálásak vagyunk, de egy olyan intézmény fenntartásához, mint amilyen a mentőegyesület, egy kicsit tulságosan labilis alap.

— Mindenekelőtt a személyzet kívánságai, igényei növekedtek meg, ami a mai viszonyok között egészen természetes is. Az orvosokat, sajnos, nem igen számíthatom be ebbe a sorba, mert — fájdalom — olyan orvosokkal kell dolgoznunk, akiknek a mentőegyesületnél viselt ál-

lásuk tulajdonképen csak mellékfoglalkozás, hiszen a munkájukért csak havi 300—400 korona honoráriumot kapnak. Az itt élő személyzetet, munkásokat és sofföröket igen tisztességesen fizetjük, ami bizony hatalmas terhet ró üres pénztárunkra.

— De tönkrement a mentőegyesület felszerelése is. Lovunk nincs, kölcsön-lovakkal dolgozunk, sőt a kényszer hatása alatt azt is mondhatnám, hogy lókötésre vetemedtünk. Ez ugyan romantikus foglalkozás, de jobb, ha a nyilvánosság nem tud róla, hogy a szegény mentőknek milyen eszközökhöz kellett folyamodniok a betegek és haldoklók érdekében. Az autóinkat a háboru teljesen felemésztette. A háboru alatt apró autókat szereztünk be, amelyek azonban már szintén tönkrementek. Gummink nincs és a felszerelésünket is teljesen meg kellene újítanunk.

Megkérdeztük Kovách Aladár igazgatót, hogy milyen megoldást tartana legjobbnak? A válasz a következő:

— Én legokosabbnak tartanám, ha az állam is, a város is szubvenciót adna. Ez mód lenne arra, hogy *a mentőegyesület autonómiája megmaradna*. Természetesen az is jó megoldás lenne, ha a mentőket akár az állam, akár a főváros átvénné. A régi terv szerint városiasítani kellene a mentőket, az új tervezések szerint azonban ez állami feladat, aminthogy az egész közegészségügyet állami feladatnak tekintik.